

C A R S T E N U L E N D O R F

SKJULTE DØRE

7 LANGE ODER OM DET, JEG SØGER AT FORSTÅ.

SKJULTE DØRE | EDI ULLUT IPIDI CORES | MINULLA BORECUS SIT
| VOLUPTATIA | PERO CULPARUM ET EXPELIQUO | ILLENDUNTUR |
CONSECEAQUI DOLENDUCIM AUT

Ulendorf ... think

SKJULTE DØRE

7 LANGE ODER OM DET, JEG SØGER AT FORSTÅ.

Jeg skrev min første ode torsdag 21. juni 2018. Forud var gået to frustrerende år efter min pension, hvor jeg ledte med lys og lygte efter en mission ... en grund til, at jeg befandt mig på denne planet i disse år.

Mine oder blev vendepunktet ... ikke sådan at forstå, at jeg nu pludselig vidste, hvad jeg skulle, og hvad meningen var med det hele. Men mine oder løftede allesammen en lille flig af det mørke, der skjulte alting for mig.

I de kommende tre år skrev jeg mere end 80 oder og en roman. Og en dag satte jeg mig for at skrive om de skjulte døre ... de døre, hvis indhold er så farligt for min mentale sundhed, at min bevidsthed skjuler dem for mig.

Jeg havde ikke skrevet meget, før jeg vidste, at jeg aldrig kunne fortælle historien i løbet af en enkelt ode. Så jeg introducerede et nyt begreb ... "lange oder" ... også det nogen kalder "noveller".

Og da jeg havde skrevet "Skjulte døre" - hvilket kun tog mig to dage - besluttede jeg, at denne bog skulle indeholde seks mere af slagsen ... det tog mig 4 måneder. Håber du røres.

Andre udgivelser af Carsten Ulendorf:

JEG ER JÆGEREN. ODE #1 - 10

JEG ER FRELSEREN. ODE #11 - 20

JEG ER KRIGEREN. ODE #21 - 30

JEG VAR VREDEN. ODE #31 - 40

JEG MØDTE NÆSTEKÆRLIGHEDEN. ODE #41 - 50

JEG ER ... INGENTING. ODE #51-60

JEG ER DEN REJSENDE (ROMAN)

Udgivet af Ulendorf ... think (www.ulendorf.dk).

1. oplag. september 2021.

Trykt af Lasertryk

Fotos & billedbehandling Carsten ulendorf

ISBN xxx

© Carsten Ulendorf 2021

INDHOLD

#80. SKJULTE DØRE	9
#85. EDI ULLUT IPIDI CORES.....	16
#89. MINULLA BORECUS SIT	20
#91. VOLUPTATIA	26
#98. PERO CULPARUM ET EXPELIQUO.....	31
#111. ILLENDUNTUR	37
#113. CONSECEAQUI DOLENDUCIM AUT.....	42

#80. SKJULTE DØRE

TID 2021.04.06 22:08:47
RUM 54.784560 12.053148

BAGGRUND. Jeg bryster mig af, at jeg tør kigge kritisk på mig selv ... plejer at sig, at hvis du vil lære dig selv at kende, må du ikke frygte ... du skal turde se dine dårlige såvel som gode sider i øjnene, og det gør jeg i vid udstrækning. Men er der døre, som jeg ikke kan få op ... er der døre, som min frygt ligefrem forhindrer mig i at se? Det tror jeg ... og jeg tror, at det er bag disse døre, de virkelige sandheder ligger.

Jeg var på tur i min indre verden.
Disse ture begynder altid i en by.
Jeg ved ikke, hvor stor den er. Om den har et navn,
eller om det er den eneste by i denne verden ... jeg har ikke set andre.
Og jeg kender ikke dens geografi ... altså gader, pladser og stræder,
men jeg er da ikke faret vild ... endnu.

Til gengæld husker jeg byens stemning ... mest kedelig og grå ...
lidt misligholdt og mennesketom ...
aldrig nogen, der vinker fra et vindue
eller kommer ud for at sige hej til en rejsende.
Det er helt anderledes, når jeg kommer ud af byen ...
ude på landet vrimer det med liv - ikke mennesker - men dyr ...
fra de mindste insekter og fugle,
til lidt større dyr ... en kanin, en ræv eller en kat ...
som jeg en gang imellem fanger jeg et glimt af.

Men i dag skulle jeg ikke ud på landet ...
jeg var på jagt efter et hus med mange døre ...
det var alt, hvad jeg vidste.
Og jeg var sikker på, at jeg ville genkende det, når jeg så det.
Jeg havde på fornemmelsen,
at huset bar fortællinger om mig selv ...
ikke så meget de mere ligefremme ting,
som jeg ræsonnerer mig frem til på mine ture i skoven og på stranden.

Næh, jeg tænkte, huset gemte nogle erkendelser,
som jeg ikke kunne finde andre steder ...
erkendelser, som jeg måske ikke engang ville se,
hvis jeg stod lige foran dem?
Men jeg vidste også, at jeg var nået til et punkt,
hvor jeg blev nødt til at prøve.
Derfor var jeg draget afsted denne mandag morgen ...
den sidste dag i påsken.

Det lå trukket tilbage fra gaden ...
et lille hus med førstesal klemmt inde mellem etageboliger.
Gråt i gråt - ganske som jeg havde set det i tankerne.
Skodder for vinduerne i stueetagen,
og halvt trukkede gardiner på førstesalen.
Døren bandt, men den var ikke låst.
Jeg var begyndt med at banke på,
da jeg ikke kunne finde klokken,
men da der ikke blev svaret - ikke lød tegn på liv indefra,
vovede jeg at skubbe døren op.

Det første, der mødte mig, var lugten ...
her lugtede som på frilandsmuseerne ...
gamle dage lugter bare anderledes ...
ikke ubehageligt ... nærmere bortgemt men også autentisk.
Jeg kom direkte ind i en lang gang ...
huset var ikke bredt, men det var åbenbart ganske dybt.
Jeg fik en klar fornemmelse af 'hjem' ... 'mit hjem' ...
jeg vidste, jeg ikke havde været her før,
men var samtidig sikker på, at huset var mit ...
eller måske familiens ... jeg var ikke gået forkert.

Jeg stod stille et øjeblik ...
lyttede og prøvede at fornemme andre eksistenser ...
ingenting ... huset føltes fuldstændigt tomt.
Jeg gik tøvende ned ad gangen ... forbi flere døre ...

regnede med at jeg ville mærke,
når en dør skulle åbnes og indholdet undersøges.
Pludselig mærkede jeg, at jeg skulle stoppe ...
jeg studsede ... her var ingen dør.
Jeg mærkede på væggen til den ene side -
ingen dør, bare eftergivende gammelt tapet ...
sikkert sat op på en blød masonitplade.
Jeg drejede mig og skulle til at mærke på den anden væg ...
men der hang blot et gammelt, ovalt spejl.

Nu er det jo sådan med spejle,
at der kun er én ting, man forventer at se i et spejl ... sig selv ...
så jeg rykkede et halvt skridt væk af forbløffelse,
da jeg så en anspændt, lidt nervøs ældre herre kigge tilbage på mig.
Ja, beskrivelsen kunne for så vidt godt passe på mig,
men det var ikke mig ... selvom det lignede.
Min forbløffelse holdt dog ikke længe ...
skuldrene faldt ned igen, og jeg kunne ikke lade være med at smile.
- Marcel ... mit alter ego ... hej gamle ven.

Han smilede lidt skælmisk og drillende tilbage til mig
og nikkede i en retning hen over min ene skulder.
Jeg vendte mig og så blot den bare væg ...
kiggede tilbage i spejlet
og bag Marcel så jeg nu en dør ...
der måtte altså være en dør bag mig,
men der var jo ikke noget ... ikke andet end en blød væg.

Jeg drejede mig, men igen bare den bløde væg ...
Marcel kiggede nu mere intenst på mig ...
han ville sige noget - have mig til at handle,
og jeg forstod pludselig hvad ...
Jeg fastholdt Marcells blik i spejlet,
mens jeg bakkede mod den modsatte væg ...
famlede med hænderne bag mig ...

og pludselig fik min ene hånd fat i et dørhåndtag ...
jeg stivnede, der var jo ikke nogen dør ... eller rettere ...
der skulle jo ikke være en dør ... jeg havde lige tjekket.
Men til min store forbavselse så jeg nu,
at døren i spejlet bag Marcel åbnede sig, da jeg trykkede håndtaget ned.

Jeg vidste straks, at dette var en anden verden.
Lugten var anderledes ... af mere ny dato end ude i gangen.
Det var et stort værelse ... et drengeværelse tror jeg.
Lyset vældede ind ad et vindue i den modsatte væg ...
der var en seng ... sådan en skibsbriks type med skuffe,
en reol og et langt, ryddeligt skrivebord
med nogle små, hjemmebyggede skibsmodeller.
Her var varmt og venligt og
jeg stivnede og kuldegysninger løb mig ned ad ryggen.
I den fjerne ende af skrivebordet sad en dreng ...
han havde ryggen til mig og var travlt optaget af
at skrive eller tegne i en grøn stilebog.

Jeg var rædselsslagen ... uden at have set hans ansigt
vidste jeg, hvem han var.
Jeg var allerede begyndt at bakke lydløst ud af værelset,
da drengen drejede hovedet og kaldte:
- Binki, kom her og læg dig.
En lille sort puddel kom lydigt hen til ham
og lagde sig på et lille tæppe under skrivebordet ved hans fødder.
Ingen af dem så meget som ænsede mig ...

- Pyha, tænkte jeg ... de kan ikke se mig.
Jeg blev stående helt stille og betragtede sceneriet ...
drengen, der var opslugt af sin opgave,
og den lille, sorte puddel, der hvilede trygt ved hans fødder.
Jeg kiggede rundt i værelset, og minder begyndte indfinde sig ...
jeg huskede værelset ... jeg genkendte udsigten ud over engen mod skoven.

Mit blik stoppede ved en ca. 30 cm model af en slæbebåd på bordet ...
også den huskede jeg nu ...
jeg havde limet den sammen af hundredevis små plastikdele,
og bagefter havde jeg malet den ... sort, hvid, grøn og rød ...
den var flot.
På reolen lå et ca. 50 cm langt bambusrør ...
det var delt på den lange led og indeni skimtede jeg et glaserør ...
timeglasset tænkte jeg straks ... far og jeg lavede et timeglas sammen.

Og mens jeg lod blikket strejfe rundt i værelset,
fyldte minderne årene ud ... vi boede i dette hus, da jeg var 14 år gammel.
Vi var flyttet ud af byen ... langt herud på landet,
fordi far skiftede job.
Jeg tror, det var min søster og mig, der mødte de største udfordringer ...
storbybørn blandt bønderbørn ... men det gik faktisk meget godt.
Far og mor havde lært os at møde andre med et åbent sind,
og der var ikke blevet pylret om os, mere end godt var.

Jeg var langt væk i minderne, da jeg hører en stemme nedefra:
– Så er der mad.
– Det er mor, tænkte jeg og mærkede straks længslen efter denne tid.
Drengen ved bordet - der var mig - rejste sig og råbte:
– Kommer nu!
Han kastede et sidste blik på det, han havde arbejdet med i stilebogen.
Så lukkede han den og skubbede den om bag reolen,
hvor den forsvandt.
– Kom Binki, kaldte han, så er der mamse ...
og så forsvandt han og pudlen ud af døren.

Jeg stod lidt og sundede mig ...
– Hvad sker der her, tænkte jeg.
Jeg måtte se, hvad det var han havde været så optaget af.
Jeg gik hen til reolen og fiskede med lidt dårlig samvittighed
stilehæftet frem fra dets gemmested ...
jeg satte mig ved skrivebordet og begyndte at bladere.

Hæftet indeholdt en blanding af tegninger og ord ... korte tekster.
De fleste af tegningerne forestillede træer ...
eller rettere ... noget, der lignede træer,
men det så meget fremmedartet ud.
Træerne var ikke brune og grønne, men alle mulige mærkelige farver ...
der var også tegninger, som jeg med min bedste vilje
ikke kunne se, hvad skulle forestille.

Indimellem stod der nogle ord ... eller korte sætninger ... fx.
'Vandringsmand'. Eller 'Hvad laver jeg på denne planet?'
Eller 'Missionen? Er der en mission?'
Jeg bladrede videre, og lidt over midten af bogen stoppede jeg chokeret ...
på tværs over to sider var der en tegning
af to planeter i et sort univers.
Nedenunder stod der med store håndskrevne bogstaver:
'Jeg er den rejsende.'

Det svimlede for mig, og jeg greb om bordkanten,
som om jeg frygtede, at kontorstolen skulle køre afsted med mig.
Jeg havde hørt myterne om de såkaldte 'Wanderers' ...
sjæle fra andre planeter, som inkarnerer på Jorden,
fordi de har en opgave at løse.
Man siger, de ofte føler sig rodløse,
fordi de ingen hukommelse har om deres tidligere liv,
men de kan mærke, de ikke hører til her ...
og de ved, der er noget de skal ... men ikke hvad.

Men jeg havde aldrig forbundet mig selv med dem,
selvom mange af beskrivelserne passede på mig,
og selvom jeg aldrig havde følt mig rigtig hjemme på denne planet.
Og nu sad jeg så her og følte jeg fik beviserne smidt lige i hovedet ...
altså ... en 14-årig dreng finder jo ikke bare lige på den slags ting ...
og slet ikke 30 år før internettet begyndte at fortælle om det.
Og alligevel sidder jeg næsten 60 år senere
og skriver oder om 'Missionen' og 'Den rejsende'

og ikke nok med det ... jeg skriver romanen 'Jeg er den rejsende'.
Og på intet tidspunkt husker jeg noget om et grønt stilehæfte ...
eller tænker en eneste bevidst tanke
om en teenagedrengs længsler og tegninger.

Jeg sidder et stykke tid og prøver at komme mig ...
jeg hører lyde fra andre steder i huset og tænker ...
– Jeg må nok hellere se at komme tilbage ... hjem igen.

Jeg lægger forsigtigt stilehæftet tilbage bag reolen
og vender mig mod døren ... døren ... jeg drejer mig ... igen og igen ...
der er ingen dør ...

Panikken skyller ind over mig, men forsvinder hurtigt igen ...
roen falder på mig ... jeg smiler lidt ... og tænker:
– Alting er præcis, som det skal være.
Jeg går hen til vinduet ... kigger lidt ud ...
så sætter jeg mig i en gammel lænestol og kigger ud på engen.

Jeg er helt rolig indeni.
Kigger forbi træerne, der omkranser haven ... ud over engen mod skoven.
– Træerne begynder at ændre sig lidt, tænker jeg.
De skifter farver og virker fremmedartede ...
som mine gamle tegninger i stilehæftet.
Og snart lyser alt med den rødviolette farve, der kendetegner en planet,
der har en lille, rød dværg som sol.

Jeg trækker vejret langsommere og langsommere ...
så trækker jeg vejret dybt ind
og mens jeg ånder ud for sidste gang, fyldes mine tanker af ordene:
– Hjemme nu.

UDDRAG FRA "SKJULTE DØRE"

Det svimlede for mig, og jeg greb om bordkanten,
som om jeg frygtede, at kontorstolen skulle køre afsted med mig.
Jeg havde hørt myterne om de såkaldte 'Wanderers' ...
sjæle fra andre planeter, som inkarnerer på Jorden,
fordi de har en opgave at løse.
Man siger, de ofte føler sig rodløse,
fordi de ingen hukommelse har om deres tidligere liv,
men de kan mærke, de ikke hører til her ...
og de ved, der er noget de skal ... men ikke hvad.

9 788793 806078 >